

PETER V. BRETT

A man with a pale face and numerous dark, intricate tattoos covering his arms and neck is depicted. He wears a dark, hooded cloak over a light-colored shirt. His hands are raised to his chest, adjusting the cloak. Behind his head is a bright, glowing halo. The background is a mix of dark, swirling colors and a bright, fiery yellow-orange light source on the right. The entire cover is framed by a yellow border with decorative corner symbols.

DEN
TATOVEREDE
MAND

DREAMLITT

Den tatoverede mand

Den tatoverede mand

Af Peter V. Brett

The Warded Man | Copyright © 2009 by Peter V. Brett

Læseeksemplar af 1. udgave 2017

Oversættelse | Nanna Lysgaard Elmkjær

Omslag | Martin Zauner

Opsætning | Dina Hvidgaard

Udgivet på dansk af

Forlaget DreamLitt | www.dreamlitt.com

Den tatoverede mand

Af Peter V. Brett

Oversat af

Nanna Lysgaard Elmkjær

Til Ötzi, den rigtige tatoverede mand

Tak

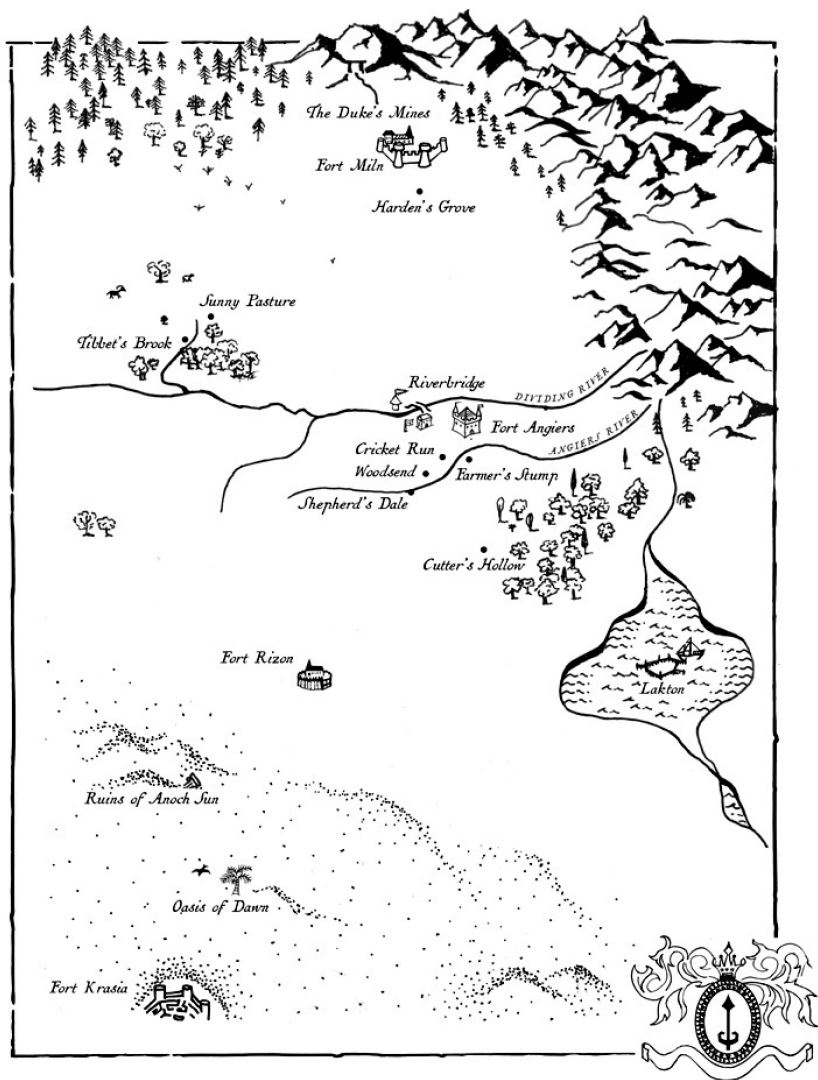
En særlig tak til alle dem, der prøvelæste denne bog: Dani, Myke, Amelia, Neil, Matt, Joshua, Steve, mor, far, Trisha, Netta og Cobie. Takket være jeres gode råd og opmuntrende ord blev min hobby til mere end blot en hobby. Også tak til mine redaktører, Liz og Emma, som satsede på en ny forfatter og udfordrede mig til at overgå mig selv. Uden jer var det ikke lykkedes.

Del I

Tibbet's Brook

318-319 ET

(EFTER TILBAGEKOMSTEN)

Tibbet's Brook

Efterspil.....	14
Hvis det var dig.....	55
En nat på egen hånd	104
Leesha.....	121
Et fyldt hus	150
Ildens hemmeligheder.....	190
Røjer.....	204
Vejen til de frie byer.....	223
Fort Miln.....	237

Miln

Lærlingen.....	276
Bruddet.....	301
Biblioteket	313
Der må være mere.....	333
Vejen til Angiers.....	359
Spil mig en formue.....	373
Relationer	393

Krasia

Ruiner.....	418
Ritualet.....	431
Den første kriger i Krasia.....	436
Alagai'sharak.....	464
Kun en chin	473
Spil i landsbyerne.....	482
Genfødsel	500
Nåle og blæk	509

Cutter's Hollow

Et nyt mødested	524
Hospit	541
Nattens komme	570
Hemmeligheder.....	608
I tusmørket	622
Pest.....	633
Kampen om Cutter's Hollow	662
Aldrig mere Cutter's Hollow.....	683

KAPITEL 1

EFTERSPIL

319 ET

Det store horn gjaldede.

Arlen holdt en pause og betragtede de lilla farvestrejf, der lå som striber hen over den gryende morgenhimmel. Disen hang stadig i luften – dens fugtige, skarpe lugt kendte han alt for godt. En fornemmelse af rædsel voksede stille og roligt frem i ham, mens han ventede i morgenstilheden. Han håbede, det kun var noget, han havde forestillet sig. Han var 11 år gammel.

Der var en pause, og så blev der blæst i hornet to gange hurtigt efter hinanden. Et langt og to korte betød syd og vest. Det drejede sig altså om Cluster by the Woods. Familien Cutter var nogle af farens venner. Bag Arlen gik døren til huset op, og han vidste, hans mor ville stå i døråbningen og holde sig for munden med begge hænder.

Arlen fortsatte med at arbejde. Han behøvede ikke at få at vide, han skulle skynde sig. Visse af de huslige pligter kunne godt blive udsat til dagen efter, men dyrene skulle fodres og køerne malkes. Han gik ud af stalden, hvor dyrene stod, og åbnede hølageret, fodrede svinene og løb af sted for at hente mælkespanden, der var lavet af træ. Hans mor sad allerede på hug foran den første af køerne. Han satte sig

på den ekstra skammel, og de kom hurtigt ind i en rytme. Lyden af mælken, der dryppede ned på bunden af træspan- den, lød som trommer i en begravelsesmarch.

Da de gik videre med de næste to køer, så Arlen sin far spænde deres stærkeste hest for kærren. Hesten var en fem år gammel kastanjebrun hoppe, der hed Missy. Faren havde et dystert udtryk i ansigtet.

Hvad ventede der dem denne gang?

Kort efter sad de i vognen og trillede i retning af Cluster by the Woods. Det var et farligt sted, og det tog mere end en time at komme til det næste beskyttede hus, men de havde brug for brændet. Arlens mor havde et slidt sjal om skuld- rene og holdt ham tæt ind til sig.

„Jeg er stor nu, mor,“ protesterede Arlen. „Du behøver ikke holde om mig, som om jeg var en baby. Jeg er ikke bange.“ Det var ikke helt sandt, men de andre børn måtte ikke se ham klynge sig til moren, når de ankom. De drillede ham nok i forvejen.

„Jeg er bange,“ sagde moren. „Hvad hvis det er mig, der har brug for at blive holdt om?“

Det gav ham pludselig en følelse af stolthed, så Arlen rykkede tættere på moren igen, mens de kørte videre ned ad vejen. Hun kunne ikke narre ham, men hun vidste altid, hvad hun skulle sige for at overtale ham.

Længe før de var helt fremme, fortalte en søjle af fedtet røg dem mere, end de ønskede at vide. Man var i gang med at brænde de døde. Og at der var blevet tændt bål så tidligt på dagen, endda uden at vente på, at folk skulle komme og bede for de døde, betød, at der var rigtig mange. Der var for mange til, at der kunne blive bedt for hver eneste af dem, hvis man skulle være færdig før tusmørket.

Der var over otte kilometer fra Arlens fars gård til Cluster by the Woods. Da de ankom, var ilden i de sidste par hytter blevet slukket, selvom der nu ikke var meget, ilden kunne tage fat i. Der var 15 huse, alle var reduceret til murbrokker og aske.

„Også brændestablerne,“ sagde Arlens far og spyttede ud over siden på vognen. Han nikkede med hovedet hen mod de sortsvedne rester af det brænde, der var blevet fældet i løbet af den forgangne sæson. Arlen rynkede brynene ved tanken om, hvordan det vakkelvorne hegn, som holdt dyrene inde i indhegningen, skulle kunne holde endnu et år, og følte skyld med det samme. Det var trods alt kun lavet af træ.

Da de standsede op, kom byens talsmand hen til deres vogn. Selia, som Arlens mor nogle gange kaldte Selia den ufrugtbare, var en hård kvinde, høj og tynd og med hud, der var sejt som læder. Hendes lange, grå hår var samlet i en stram knold, og hun bar sit sjal, som om det var en hædersbevisning. Hun tolererede ikke dumheder, som Arlen havde fundet ud af adskillige gange for enden af hendes kæp, men i dag følte han sig tryk i hendes nærhed. Der var noget ved Selia, som fik ham til at føle sig tryk, ligesom faren formåede. Selvom hun aldrig havde fået børn, opførte Selia sig som en forælder over for alle i Tibbet's Brook. Kun få var lige så vise som hende, og endnu færre lige så stædige. Når man var vellidt af Selia, føltes det som det sikreste sted i verden at være.

„Det er godt, du kom, Jeph,“ sagde Selia til Arlens far. „Også Silvy og unge Arlen,“ tilføjede hun og nikkede i retning af dem. „Vi har brug for al den hjælp, vi kan få. Selv drengen kan hjælpe til med noget.“

Arlens far brummede, mens han steg ud af vognen. „Jeg har taget mit værktøj med,“ sagde han. „Bare sig, hvor vi skal gå i gang.“

Arlen hentede det kostbare værktøj bagest i vognen. Der var mangel på metal i Brook, og hans far var stolt over sine to skovle, hakken og saven. Der ville virkelig blive brug for dem den dag.

„Hvor mange har I mistet?“ spurgte Jeph, selvom han ikke rigtigt ønskede at vide det.

„27,“ lød det halvkvalt fra Selia, mens hun holdt sig for munden, og hendes øjne fyldtes med tårer. Jeph spyttede igen.

„Overlevende?“ spurgte han.

„Kun nogle få,“ sagde Selia. „Manie,“ hun pegede med kæppen på en dreng, som stod og stirrede på ligbålet, „løb hele vejen til mit hus i mørke.“

Silvy gispede. Ingen havde nogensinde løbet så langt før – og havde overlevet. „Symbolerne ved Brine Cutters hus holdt stand det meste af natten,“ fortsatte Selia. „Han og hans familie holdt øje med det hele. Det lykkedes nogle få at flygte fra de onde ånder og være i sikkerhed der, indtil ilden bredte sig, og taget brød i brand. De blev i det brændende hus, indtil bjælkerne begyndte at knække, og vovede sig så udenfor i de sidste minutter, inden det blev lyst. Ånderne slog Brines kone, Meena, og deres søn, Poul, ihjel, men de andre klarede den. Deres brandsår vil forsvinde, og børnene vil få det bedre med tiden, men de andre...“

Hun behøvede ikke at gøre sætningen færdig. De, der overlevede et dæmonangreb, døde som regel altid kort efter. Ikke alle, ikke engang flertallet, men for mange. Nogle af dem tog deres eget liv, andre kunne kun se tomt ud i luften

og nægtede at spise og drikke, indtil de visnede væk. Det forlød, at man ikke var sikker på at overleve et angreb, før der var gået et år og en dag.

„Der er stadig mange, vi ikke ved noget om,“ sagde Selia med en smule håb i stemmen.

„Vi graver dem ud,“ lød det dystert fra Jeph, mens han betragtede de sammenfaldne huse, der kom stadig røg fra mange af dem. Folkene i Cutter byggede for det meste deres huse i mursten for at beskytte dem mod ildebrand, men selv murstenene ville brænde, hvis symbolerne ikke duede, og tilstrækkeligt mange ilddæmoner var samlet ét sted.

Jeph gik hen for at hjælpe mændene og et par kvinder med at rydde op i murbrokkerne og køre de døde hen til ligbålet. De døde skulle selvfølgelig brændes. Der var ingen, der ønskede at blive begravet i den jord, som dæmonerne kom op af hver eneste nat. Sjælesørger Harral, der havde smøget ærmerne op på sin kappe, så man kunne se hans bare, tykke arme, placerede selv de døde på bålet en efter en. Hver gang mumlede han en bøn og tegnede et symbol i luften, mens den døde blev omsluttet af flammerne.

Silvy sluttede sig til de andre kvinder, der var i færd med at samle de små børn sammen og tage sig af de sårede under den årvågne ledelse af Brooks urtesamler, Coline Trigg. Der fandtes dog ingen urt, der kunne lette smerten for de overlevende. Brine Cutter, der også blev kaldt Brine Bredskulder, var en stor bamse af en mand med en larmende latter, som plejede at kaste Arlen op i luften, når de kom for at købe træ. Nu sad Brine i askestøvet ved siden af sit ødelagte hus og bankede hovedet langsomt mod den svedne mur. Han mumlede og holdt om sig selv, som om han frøs.

Arlen og de andre børn blev sat til at hente vand og se,

om der var træ, der kunne reddes i brændestablerne. Der var stadig nogle få varme måneder tilbage af året, men det ville ikke være længe nok til at fælde træ til hele vinteren. Igen i år ville de være nødt til at brænde møg for at få varme, og stanken ville hænge i hele huset.

Endnu en gang skyllede en bølge af skyld ind over Arlen. Han lå ikke på ligbålet, han var ikke i chok og bankede sit hoved mod en mur over at have mistet alt. Der fandtes en værre skæbne end at være i et hus, der lugtede af møg.

Flere og flere landsbyboere dukkede op, efterhånden som morgenen skred frem. De havde deres familier med og de forsyninger, de kunne undvære. De kom fra fiskehullet og bytorvet, de kom fra Boggin's Hill og Soggy Marsh. Der var endda nogle, der kom så langt væk fra som fra Southwatch. Og Selia tog imod dem en for en og fortalte dem den barske nyhed og satte dem i gang med at arbejde.

Med mere end 100 hænder til rådighed kunne mændene lave dobbelt så meget. Halvdelen af dem fortsatte med at grave, mens resten gik i krig med den eneste bygning i Cluster, der stod til at kunne blive reddet: Brine Cutters hus. Selia førte Brine væk derfra, på en eller anden måde lykkedes det hende at forhindre den enorme mand i at falde, da han snublede. Imens ryddede mændene murbrokkerne væk og begyndte at skaffe nye mursten. Et par af dem tog deres tegneværktøj frem og begyndte at male nye symboler, mens børnene lavede stråtag. Huset ville stå færdigt ved mørkets frembrud.

Arlen blev sat til at samle træ sammen med Cobie Fisher. Børnene havde lavet en stor bunke, men det var kun en brøkdel af, hvad der var gået tabt. Cobie var en høj, buttet dreng med mørkt, krøllet hår og behårede arme. Han var

populær blandt de andre børn, men han var blevet det på deres bekostning. Det var kun et fåtal af dem, der klarede hans hån, og endnu færre hans tæsk.

Cobie havde plaget Arlen i årevis, og de andre børn havde været med på legen. Jeph's gård var den, der lå længst mod nord i Brook, langt fra der, hvor børnene plejede at mødes på bytorvet, og Arlen brugte det meste af sin fritid på at strejfe alene om i Brook. De fleste af børnene syntes, det var et godt bytte at få ham til at være syndebuk i stedet for selv at blive offer for Cobies vrede.

Hver gang Arlen tog af sted for at fiske eller gik forbi fiskehullet på vej til bytorvet, var det, som om Cobie og hans venner vidste det på forhånd, og så ventede de på ham der, når han var på vej hjem igen. Nogle gange kaldte de ham bare øgenavne eller skubbede til ham, men andre gange kom han hjem smurt ind i blod og med blå mærker, og hans mor skældte ham ud for at have været oppe at slås.

Til sidst havde Arlen fået nok. Han gemte en kraftig kæp, og da Cobie og hans venner næste gang kastede sig over ham, lod Arlen først, som om han skulle til at løbe væk. Men i stedet tog han våbnet frem som ud af den blå luft og svingede med det i luften på vej tilbage mod sine modstandere.

Cobie var den første, der blev ramt. Det var et hårdt slag, der væltede ham omkuld på jorden, hvor han lå og græd med blodet løbende ud af øret. Willum brækkede en finger, og Gart haltede i over en uge. Det fik ikke Arlen til at blive mere populær blandt de andre børn, og Arlen's far havde slået ham med et spanskrør som straf, men de andre drenge generede ham aldrig mere. Cobie gik stadig i en stor bue uden om ham og fór sammen, når Arlen lavede en pludselig bevægelse, også selvom han var meget større end Arlen.

„Overlevende!“ råbte Bil Baker pludselig henne ved et sammenstyrtet hus i periferien af Cluster. „Jeg kan høre dem, de er fanget i grøntsagsrummet!“

Med det samme holdt alle op med det, de var i gang med, og kom løbende. Det ville tage for lang tid at fjerne murbrokkerne, så mændene begyndte at grave, foroverbøjet og i tavs målrettethed. Kort efter brød de gennem kælderens ene væg og trak de overlevende ud. De var snavsede og rædselsslagne, men alle sammen var i live. Tre kvinder, seks børn og en mand.

„Onkel Cholie!“ råbte Arlen, og få sekunder senere var hans mor i færd med at omfavne sin bror, der gik noget usikkert på benene. Arlen løb hen til dem og gik ind under hans anden arm for at hjælpe ham med at holde balancen.

„Cholie, hvad laver du her?“ spurgte Silvy. Cholie forlod kun sjældent sit værksted på bytorvet. Arlens mor havde 117 gange fortalt historien om, hvordan hun og hendes bror havde drevet grovsmedens butik sammen, indtil Jeph begyndte at ødelægge hesteskoene på sin hest for at have en undskyldning for at komme og bejle til Silvy.

„Kom for at gøre kur til Ana Cutter,“ mumlede Cholie. Han trak i sit hår, han havde allerede revet hele totter ud af hovedet. „Vi havde lige åbnet tilflugtsstedet, da de kom gennem symbolerne...“ Benene eksede under ham, og Arlen og Silvy blev tynget ned af hans vægt. Han lå på knæ på jorden og græd.

Arlen så hen på de andre overlevende. Ana Cutter var ikke blandt dem. Hans hals snørede sig sammen, da børnene gik forbi. Han kendte dem alle sammen, hvem deres familie var, hvordan deres hus så ud indenfor og udenfor, navnene på deres dyr. Deres blikke mødte kort hinanden, mens de

passerede forbi, og i det øjeblik oplevede han angrebet gennem deres øjne. Han så sig selv sidde i et snævert hul i jorden, mens de, der ikke var plads til, vendte sig om mod de onde ånder og ilden. Han begyndte pludselig at gispe efter vejret, ude af stand til at holde op, men så daskede Jeph ham på ryggen, og han kom ud af sin trance.

* * * * *

De var næsten færdige med at spise det kolde frokostmåltid, da et horn gjaldede fra den fjerneste ende af Brook.

„Da ikke to på én dag?“ gispede Silvy og lagde hånden over munden.

„Årh,“ gryntede Selia. „Midt på dagen? Tænk dig om, kvindemenneske!“

„Jamen, hvad er det så...?“

Selia ignorerede hende og rejste sig for at hente en horn-blæser, som skulle svare på beskeden. Keven Marsh var klar med sit horn. Folkene fra Soggy Marsh var altid klar med deres horn. Man kunne nemt komme væk fra hinanden ude i engene, og der var ingen, der havde lyst til at vandre fortabt rundt, mens sumpdæmonerne steg op fra jorden. Kevens kinder spilede ud, så han lignede en frø, mens han blæste en række toner med hornet.

„Budbringerhorn,“ forklarede Coran Marsh Silvy. Han havde gråt skæg og var talsmand for Soggy Marsh og Kevens far. „De så nok røgen. Keven fortæller, hva' der er sket, og hvor folk er.“

„En budbringer, når det er forår?“ spurgte Arlen. „Jeg troede, de kom i efteråret efter høsten. Vi er jo kun lige blevet færdige med at plante ved sidste mæne!“

„Budbringeren kom aldrig sidste efterår,“ sagde Coran og spyttede skummende, brun saft fra den rod, han tyggede på, gennem hullet, hvor der manglede en tand. „Vi var bange for, noget var sket. Troede, vi måske ikke fik salt leveret af en budbringer før næste efterår. Eller at de onde ånder fik de frie byer, og vi blev skåret af.“

„Onde ånder kan da aldrig indtage de frie byer,“ sagde Arlen.

„Arlen, ti stille!“ vrissede Silvy. „Han er din Ældste!“

„Lad drengen tale,“ sagde Coran. „Har du nogensinde været i en af de frie byer, dreng?“ spurgte han Arlen.

„Nej,“ indrømmede Arlen.

„Kendt nogen, der har?“

„Nej,“ gentog Arlen.

„Så hvorfor sku’ du have forstand på det?“ spurgte Coran. „Der har aldrig været nogen der undtagen budbringerne. De er de eneste, der tør rejse så langt om natten. Hvem ved, det kan være, de frie byer bare er ligesom Brook? Hvis de onde ånder kan få fat på os, kan de også få fat på dem.“

„Gamle Hog er fra de frie byer,“ sagde Arlen. Rusco Hog var den rigeste mand i Brook. Han havde købmandsbutikken, hvor al handel i Tibbet’s Brook foregik.

„Jep,“ sagde Coran, „og gamle Hog fortalte mig for mange år siden, at den tur var nok for ham. Det havde været hans plan at tage derhen igen få år senere, men han sagde, det ikke kunne betale sig at løbe den risiko. Så spørg ham, om der er sikrere i de frie byer end nogen som helst andre steder.“

Arlen ønskede ikke at tro på det. Der måtte være andre steder i verden, hvor det var sikkert at være. Som et lyn dukkede billedet fra før op for hans indre øje... han var blevet

kastet ned i en kælder... og han vidste, at der ikke var nogen steder, hvor man kunne føle sig helt sikker om natten.

En time senere kom budbringeren. Han var en høj mand i begyndelsen af 30'erne, med kortklippet, brunt hår og et kort, tykt skæg. En trøje lavet af metalringe lå tungt på hans brede skuldre, og han havde en lang, mørk kappe på og tykke læderbukser og støvler. Hans hoppe var en slank, brun ganger. Et seletøj, der holdt styr på et antal forskellige spyd, var fastgjort til sadlen. Han kom hen mod dem med et dystert udtryk malet i ansigtet, men han havde rank ryg og så stolt ud. Han så ud over mængden af mennesker og fik hurtigt øje på talsmanden, der stod og uddelegerede opgaver. Han drejede sin hest i retning af hende.

Jongløren fulgte lige efter på en tungt lastet kærre, som blev trukket af to brunplettede heste. Han var klædt i farverigt tøj, og hans fløjte lå ved siden af ham på bænken. Hans hår havde en farve, som Arlen aldrig havde set før, ligesom en bleg gulerod, og hans hud var så pæn, at det virkede, som om den aldrig havde været udsat for sollys. Han sad sammensunket, og han så fuldstændigt udmattet ud.

Der var altid en jonglør med, når budbringeren kom på det årlige besøg. Børnene og nogle af de voksne syntes, at jongløren var den vigtigste af de to. Lige så længe Arlen kunne huske, havde det været den samme mand, gråhåret, men livlig og i godt humør. Ham her var yngre, og han virkede mut. Børnene løb straks hen til ham. Det fik den unge jonglør til at rette sig op, og fortvivlelsen i hans ansigt forsvandt så hurtigt, at Arlen tvivlede på, om han egentlig bare havde forestillet sig det. Få sekunder senere var jongløren steget ned fra vognen og stod og kastede sine kulørte bolde op i luften, mens børnene råbte af glæde.

Andre, deriblandt Arlen, glemte det, de var i gang med, og begyndte at vandre hen mod de nyankomne. Selia snurrede rundt mod dem, det ville hun ikke acceptere. „Dagen er ikke pludselig blevet længere, fordi budbringeren er kommet!“ brølede hun. „Tilbage til arbejdet!“

Nogle brokkede sig, men alle fortsatte med deres arbejde. „Ikke dig, Arlen,“ sagde Selia, „kom her.“ Arlen fjernede blikket fra jongløren og gik over til hende samtidig med budbringeren.

„Selia den ufrugtbare?“ spurgte budbringeren.

„Bare Selia,“ svarede Selia spidst. Budbringeren spærrede øjnene op, og han rødmede, så det øverste af hans blege kinder fik en mørkerød farve oven over skægget. Han sprang ned fra sin hest og bukkede dybt.

„Undskyld,“ sagde han. „Jeg tænkte mig ikke om. Graig, din sædvanlige budbringer, fortalte mig, det er dit navn.“

„Det er glædeligt at høre, hvad Graig synes om mig efter alle disse år,“ sagde Selia uden at lyde glad.

„Syntes,“ rettede budbringeren hende. „Han er død, frue.“

„Død?“ spurgte Selia og så pludselig trist ud. „Var det...?“

Budbringeren rystede på hovedet. „En forkølelse tog livet af ham, ikke ånderne. Jeg hedder Ragen, din budbringer i år, jeg er her for at gøre hans enke en tjeneste. Lauget vil vælge en ny budbringer til dig, som begynder næste efterår.“

„Halvandet år før den næste budbringer?“ spurgte Selia. Det lød, som om hun var ved at lægge an til en omgang skældud. „Vi kunne dårligt nok klare os gennem den forgangne vinter uden efterårssaltet,“ sagde hun. „Jeg ved, det er en selvfølge for jer i Miln, men halvdelen af vores kød og fisk blev ødelagt, fordi vi ikke kunne konservere det. Og hvad med vores breve?“

„Undskyld, frue,“ sagde Ragen. „Jeres byer ligger langt fra alfarvej, og det er dyrt at betale en budbringer for at rejse en måned eller mere hvert år. Budbringerlauget mangler mænd, jeg mener, nu hvor Graig blev forkølet.“ Han lo og rystede på hovedet, men så, at der gik en mørk skygge hen over Selias ansigt.

„Ikke for at fornærme, frue,“ sagde Ragen. „Han var også min ven. Det er bare, fordi... der er ikke mange af os budbringere, der har et tag over hovedet, en seng at ligge på og en ung kone ved vores side. Som regel får natten os inden da. Forstår du, hvad jeg mener?“

„Ja,“ sagde Selia. „Har *du* en kone, Ragen?“ spurgte hun.

„Jep,“ sagde budbringeren, „men til min hoppes glæde og min smerte ser jeg mere til den end min brud.“ Han grinede, og det forvirrede Arlen, for han forstod ikke, hvorfor det var sjovt, at ens kone ikke savnede en.

Selia så ikke ud til at bemærke det. „Hvad nu, hvis du slet ikke så hende?“ spurgte hun. „Hvad, hvis det eneste, der forbandt dig med hende, var nogle breve en gang om året? Hvordan ville du reagere, hvis du fik at vide, at dine breve var forsinket med et halvt år? Nogle af folkene i byen her har familie i de frie byer. Og vi har kun én budbringer eller ingen, og så meget som to generationer er rejst fra byen. De kommer ikke hjem igen, Ragen. Brevene er alt, det eneste, der knytter os til dem, og dem til os.“

„Jeg er helt enig, frue,“ sagde Ragen, „men det er ikke op til mig at tage den beslutning. Hertugen...“

„Men du snakker med Hertugen, når du er tilbage igen, ikke?“ spurgte Selia.

„Det gør jeg,“ sagde han.

„Skal jeg skrive beskeden ned for dig?“ spurgte Selia.

Ragen smilede. „Jeg tror godt, jeg kan huske det, frue.“
„Husk det.“

Ragen bukkede igen, denne gang endnu dybere. „Jeg beklager, jeg kom til jeres by på sådan en mørk dag,“ sagde han mens hans øjne flakkede hen mod ligbålet.

„Vi kan ikke bestemme, hvornår det skal regne eller blæse eller være koldt,“ sagde Selia. „Eller hvornår ånderne kommer. Så livet skal gå videre uanset hvad.“

„Livet går videre,“ var Ragen enig i, „men hvis der er noget, jeg eller min jonglør kan gøre for at hjælpe. Jeg har en stærk ryg, og jeg har behandlet sår fra onde ånder mange gange.“

„Din jonglør hjælper allerede,“ sagde Selia og nikkede over mod den unge mand, der sang og lavede kunster, „med at underholde de små, mens deres familie arbejder. Hvad dig angår, har jeg masser, der skal ordnes, hvis vi skal komme på benene igen efter dette tab. Jeg har ikke tid til at udlevere brevene og læse dem højt for dem, der ikke kan læse.“

„Jeg kan godt læse dem højt, frue,“ sagde Ragen, „men jeg kender ikke byen godt nok til at kunne aflevere brevene.“

„Ikke nødvendigt,“ sagde Selia og skubbede Arlen frem. „Arlen her følger dig hen til købmandsbutikken på bytorvet. Giv brevene og pakkerne til Rusco Hog, når du afleverer saltet. Næsten alle fra byen vil dukker

op, fordi saltet er kommet, og Rusco er en af de få i byen, der kender bogstaverne og tallene. Den gamle svindler vil brokke sig og prøve at få penge for det, men sig til ham, at i vanskelige tider må hele byen hjælpe til. Sig, at hvis han ikke uddeler brevene og læser dem højt for dem, der ikke kan, hjælper jeg ham ikke, næste gang byen kommer for at kaste et reb om halsen på ham.“

Ragen studerede Selia, måske for at gennemskue om hun lavede sjov, men han kunne ikke tyde hendes stenansigt. Han bukkede igen.

„Af sted med jer,“ sagde Selia. „Hvis I skynder jer, er I færdige, når alle gør sig klar til at tage af sted, før det bliver mørkt. Hvis du og jongløren ikke vil betale Rusco for et værelse, vil alle her gerne tage imod jer i deres hjem.“ Hun viftede dem væk og gik af sted for at give en opsang til dem, der i stedet for at arbejde stod og gloede på de fremmede.

* * * * *

„Er hun altid så... bestemt?“ spurgte Ragen Arlen på vej hen til jongløren, der lavede pantomime for de mindste børn. Resten var blevet sat til at arbejde igen.

Arlen fnøs. „Så skulle du høre, hvordan hun snakker til gråskæggene. Du er heldig, du slap med livet i behold efter at have kaldt hende ‘ufrugtbar’.“

„Graig sagde, det var det, alle kaldte hende,“ sagde Ragen.

„Det er også rigtigt,“ svarede Arlen, „bare ikke direkte til hende, medmindre de ønsker en konfrontation. Alle hopper og springer, når Selia siger noget.“

Ragen lo. „Og så er hun endda en gammel datter,“ sagde han tankefuldt. „Der, hvor jeg kommer fra, er det kun mødre, der forventer, at alle reagerer med det samme på sådan en kommando.“

„Hvilken forskel gør det?“ spurgte Arlen.

Ragen trak på skuldrene. „Det ved jeg ikke,“ indrømmede han. „Det er bare sådan, det er i Miln. Mennesker får hujlene til at dreje rundt, og mødre skaber mennesker, så det er dem, der fører an.“

„Sådan er det ikke her,“ sagde Arlen.

„Det er det aldrig i de små byer,“ sagde Ragen. „Ikke nok folk, man kan undvære. Det er noget andet i de frie byer. Bortset fra Miln er der ingen af de andre, der giver deres kvinder lov til at sige noget som helst.“

„Det lyder lige så dumt,“ mumlede Arlen.

„Det er det også,“ gav Ragen ham ret i.

Budbringeren standsede op og gav Arlen tøjlerne til sin hest. „Vent her et øjeblik,“ sagde han og gik over til jongløren. De to mænd gik lidt væk for at snakke sammen, og igen lagde Arlen mærke til, at jongløren ændrede ansigtsudtryk. Først så han vred ud, så irriteret og til sidst opgivende, da han prøvede at komme med sine argumenter over for Ragen, som under hele seancen så meget stålsat ud.

Uden at tage blikket væk fra jongløren signalerede budbringeren med en håndbevægelse, at Arlen skulle komme med hesten.

„... ligeglad, hvor træt du er,“ lød det i en skarp hvisken fra Ragen, „disse mennesker har en makaber opgave foran sig, og hvis det kræver, at du danser og jonglerer hele eftermiddagen for at underholde deres børn, mens de selv arbejder, ja, så er det fandeme det, du gør! Nu tager du dig sammen og går i gang!“ Han rev tøjlerne ud af Arlens hånd og kastede dem hen mod manden.

Arlen nåede at få et godt kig på den unge jonglør, der så meget fornærmet og bange ud, før han lagde mærke til Arlen. Da han fandt ud af, der var nogen, der betragtede ham, ændrede han ansigtsudtryk igen, og kort efter var han den ubekymrede, glade fyr, der dansede for børn.

Ragen tog Arlen med hen til vognen, og de to klatrede

ombord. Ragen tog tøjlerne, og de drejede tilbage ad grustien, som førte hen til den store vej.

„Hvad skændtes I om?“ spurgte Arlen, mens vognen bumlede af sted.

Budbringeren så på ham et øjeblik, så trak han på skuldrene. „Det er første gang, Keerin er så langt væk fra byen,“ sagde han. „Han var modig nok, da vi var flere, der rejste sammen, og han havde en overdækket vogn at sove i, men da vi forlod vores karavane i Angiers, klarede han det ikke særlig godt. Han er blevet et nervevrag på grund af de onde ånder, så han er ikke godt selskab mere.“

„Det kan man ikke mærke på ham,“ sagde Arlen og så bagud på manden i vognen.

„Jonglører kan nogle tricks fra deres pantomime,“ sagde Ragen. „De kan leve sig så meget ind i en rolle, at de til sidst er overbevist om, at de rent faktisk er sådan, som de skal forestille at være. Keerin lod, som om han var modig. Lauget satte ham på en prøve for at finde ud af, om han ville være i stand til at rejse, men man ved aldrig, hvordan folk opfører sig efter to uger på vejene, før de er der.“

„Men *hvordan* overnatter I på vejene?“ spurgte Arlen. „Far siger, at det kun ender galt, hvis man tegner symboler på jorden.“

„Det har din far ret i,“ sagde Ragen. „Kig lige i rummet nede ved dine fødder.“

Det gjorde Arlen, og han tog en stor taske frem, der var lavet af blødt læder. I den var et reb med knuder, hvor lake-rede skiver, som var større end hans hånd, var bundet fast. Han gjorde store øjne, da han så, at der var skåret malede symboler ind i skiverne.

Med det samme vidste Arlen, hvad det var. Det var en

transportabel symbolcirkel, der var stor nok til at nå hele vejen rundt om kærren og længere endnu. „Jeg har aldrig set sådan en før,“ sagde Arlen.

„De er ikke nemme at lave,“ sagde budbringeren. „De fleste budbringere bruger hele deres læretid på at lære at lave dem. Hverken blæst eller regn kan viske sådan nogle symboler ud. Men selv da er det ikke det samme, som når man har beskyttet vægge og en dør.

„Har du nogensinde stået ansigt til ansigt med en ond ånd, knægt?“ spurgte han og vendte sig om mod Arlen med et brysk udtryk i øjnene. „Hvor den hugger ud efter dig, og du ikke kan flygte, og du ikke har andet end usynlig magi til at beskytte dig?“ Han rystede på hovedet. „Måske er jeg for hård ved Keerin. Han bestod prøven fint nok. Skreg lidt, men det er naturligt nok. Men nat efter nat, det er noget helt andet. Det slider på nogle, så de altid er nervøse for, om et vildfarent blad lander på et symbol, og så...“ Pludselig hvæsedes han og slog sin hånd, der nu lignede kløer, ud mod Arlen og lo, da det gav et sæt i drengen.

Arlen lod sin tommelfinger løbe hen over hvert af de glatte, lakerede symboler og mærkede deres kraft. For hver cirka 30 centimeter sad der en af de små skiver på rebet, ligesom der gjorde i al slags symbolkunst. Han kunne tælle mere end 40 af dem. „Kan vinddæmoner ikke flyve ind i en cirkel, der er så stor?“ spurgte han. „Far sætter pæle op, som skal forhindre, at de lander på markerne.“

Manden så en smule overrasket på ham. „Det er sikkert spild af tid for din far,“ sagde han. „Vinddæmoner er gode til at flyve, men de har brug for plads til at tage tilløb eller noget, de kan kravle op ad og springe ned fra for at komme op i luften. Der er jo ikke så meget af den slags i

kornmarker, så de vil helst ikke lande der, medmindre de ser noget, der er for fristende, såsom en lille dreng, der ligger og sover på marken for at vise, han tør.“ Han så på Arlen på samme måde, som Jeph gjorde, når han advarede Arlen om, at onde ånder er farlige. Som om han ikke allerede vidste det.

„Vinddæmoner har også brug for meget plads for at vende,“ fortsatte Ragen, „og de fleste har et vingefang, der er større end den cirkel. Det kan godt være, at de kan slippe igennem, men jeg har aldrig set det ske. Men hvis det skulle ske...“ Han pegede på det lange, tykke spyd, der var ved siden af ham.

„Kan du slå en ond ånd ihjel med et spyd?“ spurgte Arlen.

„Sikkert ikke,“ svarede Ragen, „men jeg har hørt, at man kan lamme dem ved at spidde dem på et symbol.“ Han lo. „Jeg håber ikke, jeg nogensinde bliver nødt til selv at finde ud af, om det er rigtigt.“

Arlen så på ham med store øjne.

Ragen gengældte blikket, og pludselig så han alvorlig ud. „Det er farligt arbejde at være budbringer, knægt,“ sagde han.

Arlen stirrede længe på ham. „Det ville være det værd, så man kunne besøge de frie byer,“ kom det endelig fra ham. „Helt ærligt, hvordan er der i Fort Miln?“

„Det er den rigeste og pæneste by i hele verden,“ svarede Ragen og trak i ærmet på sin brynje, så der kom en tatoivering til syne på underarmen. Den forestillede en by, der lå omkranset af to bjerge. „Hertugens miner er rige på salt, metaller og kul. Husenes mure og lofter er så godt beskyttede, at det er sjældent, hussymbolerne bliver tjekket. Når solen skinner på murene, gør de endda bjergene til skamme.“

„Har aldrig set et bjerg,“ sagde Arlen, mens han grebet af

forundring fulgte omridset af tatoveringen med en finger. „Min far siger, det bare er store bakker.“

„Kan du se den bakke?“ spurgte Ragen og pegede mod nord.

Arlen nikkede. „Boggin's Hill. Deroppefra kan man se hele Brook.“

Ragen nikkede. „Ved du, hvad '100' betyder, Arlen?“ spurgte han.

Arlen nikkede igen. „Ti par hænder.“

„Altså, selv et lille bjerg er større end 100 af jeres by, Boggin's Hills, oven på hinanden, og bjergene ved Miln er ikke små.“

Arlen gjorde store øjne, mens han prøvede at forestille sig noget så højt. „De må røre himlen,“ sagde han.

„Nogle er oven over den,“ pralede Ragen. „Oppe fra toppen kan man se ned på skyerne.“

„Det vil jeg se engang,“ sagde Arlen.

„Du kunne slutte dig til budbringerlauget, når du er gammel nok,“ sagde Ragen.

Arlen rystede på hovedet. „Far siger, at de, der forlader byen, er desertører,“ sagde han. „Han spytter på jorden, når han siger det.“

„Din far ved ikke, hvad han taler om,“ sagde Ragen. „Ting bliver ikke automatisk det, man siger, bare fordi man spytter. Uden budbringerne ville selv de frie byer gå i opløsning.“

„Jeg troede, der var sikkert i de frie byer?“ spurgte Arlen.

„Der er ingen steder, man er i sikkerhed, Arlen. Ikke sådan rigtigt. Der bor flere i Miln, så den kan bedre klare sig, når nogen dør, end Tibet's Brook, men onde ånder tager stadigvæk nogen hvert år.“

„Hvor mange bor der i Miln?“ spurgte Arlen. „Vi er 900

i Tibbet's Brook, og der skulle være lige så mange i Sunny Pasture længere oppe ad vejen.“

„Der er over 30.000 i Miln,“ sagde Ragen stolt.

Arlen så forvirret på ham.

„1.000 er ti 100,“ fortalte budbringeren.

Arlen sad lidt i sine egne tanker, så rystede han på hovedet.

„Så mange mennesker er der ikke i hele verden,“ sagde han.

„Det er der og flere til,“ sagde Ragen. „Der ligger en stor verden og venter for dem, der er villige til at trodse mørket.“

Arlen sagde ikke noget, og de kørte videre i tavshed.

* * * * *

De trillede langsomt fremad, og halvanden time senere nåede de frem til Brook. De var i midten af byen, hvor der var en håndfuld beskyttede træhuse til dem, der ikke arbejdede i kornmarkerne eller rismarkerne, eller fiskede eller skar i træ. Her boede skrædderen og bageren, grovsmeden, bødkeren og de andre.

Bytorvet var det sted, hvor indbyggerne plejede at samles. Brooks største bygning lå der også, købmandsforretningen. Den bestod af et stort, åbent rum med borde og en bardisk, et endnu større lagerrum bagtil og en kælder, som var fyldt op med næsten alt, der havde noget værdi i Brook.

Hogs døtre, Dasy og Catrin, styrede køkkenet. Man kunne godt blive mæt af et måltid til to krediter, men Silvy kaldte gamle Hog for en snyder, for med to krediter kunne man købe nok korn til en hel uge. Alligevel var der mange ugifte mænd, der var villige til at betale den sum, og det var ikke kun på grund af maden. Dasy var jævnt kedelig, og

Catrin var fed, men onkel Cholie sagde, at de mænd, der giftede sig med dem, ville aldrig mangle noget.

Alle i Brook kom til Hog med deres varer, lige fra korn, kød og pels over lertøj og tøj til møbler og værktøj. Hog tog imod tingene, lavede en optælling og betalte kunderne krediter, så de kunne købe ting i hans butik.

Men det var, som om tingene altid kostede meget mere, end det Hog betalte for dem. Arlen kendte tilstrækkelig mange tal til at kunne regne det ud. Der opstod altid skænderier, når folk kom for at sælge, men det var Hog, der fastsatte priserne, og han fik det som regel, som han ville. Næsten alle hadede Hog, men de havde brug for ham alligevel og var mere tilbøjelig til at børste hans frakke ren for snavs og åbne døren for ham end spyttede på den vej, han gik på.

Alle andre i Brook arbejdede i alle dagens lyse timer og havde næsten ikke salt til et æg, men Hog og hans døtre havde altid runde kinder, store maver og rent, nyt tøj på. Arlen derimod var nødt til at tage et tæppe om sig, når hans mor vaskede smækbukserne.

Ragen og Arlen tøjrede muldyrene foran butikken og gik indenfor. Kroen var tom. Luften i skænkestuen var som regel tyk af duften af bacon, men i dag var der ingen duft fra køkkenet.

Arlen gik foran budbringeren og skyndte sig op til købmandsdisken. Rusco havde placeret en lille klokke af bronze på disken, som han havde haft med sig hjem efter en tur til de frie byer. Arlen elskede den klokke. Han daskede til den, og dens klare lyd fik ham til at smile bredt.

Der lød et dunk fra baglokalet, og Rusco kom til syne gennem gardinerne bag disken. Han var en stor mand, men

selvom han var 60 år, var han stadig stærk og havde en rank ryg. Dog havde han en blød vom, og det sølvgrå hår var ved at trække sig tilbage fra den rynkede pande. Han havde lyse bukser på, lædersko og en ren, hvid bomulds skjorte, hvor ærmerne var rullet halvt op ad hans store underarme. Som altid var der ikke en plet at se på hans hvide forklæde.

„Arlen Bales,“ sagde han med et tålmodigt smil ved synet af drengen. „Er du kun kommet for at lege med klokken, eller har du et rigtigt ærinde her?“

„Jeg er her i et ærinde,“ sagde Ragen og trådte et skridt frem. „Er du Rusco Hog?“

„Det er nok med Rusco,“ sagde manden. „Byboerne smækkede ‘Hog’ på mit navn, men uden at sige det til mig. De kan ikke tåle at se, når det går godt for andre.“

„Det var så anden gang,“ sagde Ragen grinende.

„Hvad mener du?“ spurgte Rusco.

„Anden gang, at Graigs rejsedagbog har ført mig på afveje,“ sagde Ragen. „I morges kaldte jeg Selia for den ufrugtbare.“

„Ha!“ lo Rusco. „Gjorde du virkelig? Tja, hvis der er noget, der fortjener en omgang på husets regning, er det det. Hvad var det, du sagde, du hed?“

„Ragen,“ sagde budbringeren og tog sin tunge skuldertaskе af og satte sig på en stol ved disken. Rusco begyndte at tappe øl fra en tønde og tog et krus, der var lavet af træ, ned fra en krog.

Øllet var tykt, havde samme farve som honning og havde et tykt lag hvidt skum. Rusco skænkede et til Ragen og et til sig selv. Så så han på Arlen og hældte øl i et mindre krus. „Tag det her med hen til et bord, og lad de ældre tale

sammen,“ sagde han. „Og hvis du ved, hvad der er bedst for dig, fortæller du ikke din mor, at jeg gav dig det.“

Arlen strålede og pilede af sted med sit krus, før Rusco kunne nå at ombestemme sig. Han havde drukket øl i smug af sin fars krus ved fester, men han havde ikke før haft et for sig selv

„Jeg var ved at blive nervøs for, om der kom nogen mere,“ hørte han Rusco sige til Ragen.

„Graig blev forkølet, lige før han skulle af sted sidste efterår,“ sagde Ragen og tog en ordentlig slurk. „Hans urte-samler sagde til ham, han skulle vente med at rejse, indtil han fik det bedre, men så kom vinteren, og han fik det værre og værre. Det endte med, han bad mig om at tage hans rute, indtil lauget fandt en anden. Jeg skulle alligevel til Angiers med et vognlæs salt, så jeg tog en ekstra vogn med og tog herhen, før jeg drager tilbage mod nord igen.“

Rusco tog sit krus og fyldte det igen. „En skål for Graig,“ sagde han, „en god budbringer og en snu pranger.“ Ragen nikkede, og de to mænd slog krusene sammen og drak.

„En til?“ spurgte Rusco, da Ragen hamrede sit krus ned på disken.

„Graig skrev i sin notesbog, at du også var en snu pranger,“ sagde Ragen, „og at du ville prøve at drikke mig fuld først.“

Rusco lo og fyldte kruset op igen. „Efter jeg har pranget, bliver det ikke nødvendigt at skrive dem her på husets regning,“ sagde han og rakte kruset til Ragen.

„Jo, hvis du ønsker, at dit brev skal nå frem til Miln,“ sagde Ragen med et grin og tog imod kruset.

„Jeg kan høre, du bliver lige så hård, som Graig var,“ brummede Rusco, mens han fyldte øl i sit eget krus. „Altså,“

sagde han, da det skummede over, „kan vi begge to prange, når vi er fulde.“ De lo og slog krusene sammen igen.

„Noget nyt om de frie byer?“ spurgte Rusco. „Er krasia-nerne stadig opsat på at ødelægge sig selv?“

Ragen trak på skuldrene. „Åbenbart. Jeg holdt op med at rejse til Krasia for nogle år siden, da jeg giftede mig. For langt væk og for farligt.“

„Så det har ikke noget at gøre med, at de dækker deres kvinder til med tæpper?“ spurgte Rusco.

Ragen lo. „Det gør det ikke bedre,“ sagde han, „men det har mest noget at gøre med, hvordan de synes, at alle dem fra nord, selv budbringerne, er kujoner, når vi ikke prøver at blive flænset om natten.“

„Måske ville de være mindre tilbøjelige til at slås, hvis de så noget mere på deres kvinder,“ morede Rusco sig. „Hvordan med Angiers og Miln? Skændes hertugerne stadig?“

„Som altid,“ sagde Ragen. „Euchor har brug for træ fra Angiers, fordi han har brug for brændstof til sine raffinaderier og korn for at brødføde sit folk. Rhinebeck har brug for Milns metal og salt. De er nødt til at handle med hinanden for at overleve, men i stedet for at gøre det nemt for sig selv, bruger de al deres tid på at snyde hinanden, især når varer går tabt på vejen på grund af onde ånder. Sidste sommer gik dæmoner til angreb på en karavane med stål og salt. De slog kuskene ihjel, men det meste af lasten lod de være. Rhinebeck hentede varerne og nægtede at betale og krævede endda bjærgeløn.“

„Hertug Euchor må være blevet rasende,“ sagde Rusco.

„Rigtig meget,“ tilføjede Ragen. „Jeg var den, der overbragte ham nyheden. Han blev helt rød i hovedet og svor,

at Angiers ikke ville få et gram salt, før Rhinebeck havde betalt.“

„Betalte Rhinebeck så?“ spurgte Rusco og lænede sig ivrigt frem.

Ragen rystede på hovedet. „De gjorde, hvad de kunne for at udsulte hinanden i nogle måneder, og så betalte handelslauget for at få deres varer sendt ud, før vinteren kom, og de rådtede på et lager. Nu er Rhinebeck vred på dem over, at de gav efter over for Euchor, men han tabte ikke ansigt, og varerne var igen på vej, som var det vigtigste for alle andre end de to hunde.“

„Du gør klogt i at passe på med, hvad du kalder her-tugerne,“ advarede Rusco, „selv helt herude.“

„Hvem skulle sladre til dem?“ spurgte Ragen. „Du? Drengen?“ Han pegede i retning af Arlen. Begge mænd lo.

„Og nu skal jeg overbringe nyt om Riverbridge til Euchor, som vil gøre situationen værre,“ sagde Ragen.

„Byn på grænsen til Miln,“ sagde Rusco, „næsten en dagsrejse fra Angiers. Jeg har mine kontakter der.“

„Ikke mere,“ sagde Ragen spidst, og mændene sad uden at sige noget i et stykke tid.

„Ikke flere dårlige nyheder,“ sagde Ragen og hev sin sæk op på disken. Rusco så tvivlende på den.

„Det ser ikke ud, som om det er salt,“ sagde han, „og jeg tvivler på, der er så meget post til mig.“

„Der er seks breve til dig og en 10-12 pakker,“ sagde Ragen og rakte et bundt foldet papir til Rusco. „Det hele står her, sammen med alle de andre breve og sækken og pakkerne på vognen, der skal deles ud. Jeg har givet Selia en kopi af listen,“ sagde han i et advarende tonefald.

„Hvad skal jeg med den liste og din postsæk?“ spurgte Rusco.

„Talsmanden har travlt og kan ikke uddele posten og læse højt for dem, der ikke selv kan læse. Hun foreslog dig.“

„Og hvad får jeg for at læse for byboerne i min åbnings-tid?“ spurgte Rusco.

„Glæden ved at gøre noget godt for dine naboer?“ spurgte Ragen.

Rusco fnøs. „Jeg kom ikke til Tibbet's Brook for at få venner,“ sagde han. „Jeg er forretningsmand, og jeg gør meget for den her by.“

„Gør du?“ spurgte Ragen.

„Det kan du bande på,“ sagde Rusco. „Før jeg ankom, gjorde de ikke andet end at *bytte* sig til ting.“ Han fik det til at lyde som et skældsord og spyttede på gulvet. „De mødtes på torvet hver syvendedag med resultatet af deres arbejde og skændtes om, hvor mange bønner, der gik til et kornaks, eller hvor meget ris bødkeren skulle have for at lave en tønde til at putte sine ris i. Og hvis de ikke fik, hvad de kom efter på syvendedagen, skulle de vente en hel uge eller gå fra dør til dør. Nu kan alle komme her hver dag og nårsomhelst fra solopgang til solnedgang og handle om krediter, så de kan få lige det, de har brug for.“

„Byens frelsermand,“ sagde Ragen sarkastisk. „Og du beder om ikke om noget til gengæld.“

„Intet andet end en ordentlig fortjeneste,“ sagde Rusco med et bredt smil.

„Og hvor tit prøver byboerne at hænge dig for at have snydt?“ spurgte Ragen.

Ruscos øjne blev smalle. „For tit, når man tænker på, at halvdelen af dem ikke kan tælle til mere end deres fingre, og den anden halvdel kun kan lægge deres tæer til,“ sagde han.

„Selia sagde, at næste gang må du klare dig selv,“ sagde

Ragen, som pludselig gik fra at lyde venlig til at tale i et mere hårdt tonefald, „hvis du ikke gør det. Der er mange mennesker i den anden ende af byen, som har det langt værre end at skulle læse breve højt.“

Rusco rynkede panden, men han tog listen og bar den tunge taske ind i sit lagerrum.

„Hvor slemt står det egentlig til?“ spurgte han, da han kom tilbage.

„Slemt,“ sagde Ragen. „27 indtil videre og stadig nogle, de ikke ved noget om.“

„Ved Skaberen,“ sagde Rusco og tegnede et symbol i luften foran sig. „Jeg troede, det i værste fald var én familie.“

„Hvis bare det var sådan,“ sagde Ragen.

De tav begge et øjeblik for at vise respekt, og så så op på hinanden samtidig.

„Har du dette års salt?“ spurgte Rusco.

„Har du hertugens ris?“ svarede Ragen.

„Har haft det hele vinteren, fordi du kom så sent,“ sagde Rusco.

Ragen så skarpt på ham.

„Åh, det fejler ikke noget!“ sagde Rusco. Han løftede pludselig hænderne op i luften som for at bede om nåde. „Jeg har opbevaret det tørt og i lukkede poser, og der er ikke noget utøj i min kælder!“

„Jeg har brug for at være sikker, forstår du vel,“ sagde Ragen.

„Selvfølgelig, selvfølgelig,“ sagde Rusco. „Arlen, hent den lampe!“ beordrede han og pegede i retning af hjørnet af disken.

Arlen for hen til lygten og samlede strygeren op. Han antændte vægen, og med en højtidelig mine satte han glas-set på plads. Det var første gang, nogen havde givet ham lov

til at holde på glas. Det var koldere, end han havde troet, men det blev hurtigt varmere, efterhånden som flammerne begyndte at slikke op ad det.

„Tag den med ned i kælderen for os,“ beordrede Rusco. Arlen prøvede ikke at vise sin begejstring. Han havde altid ønsket at se, hvad der var bag disken. Nogen havde sagt, at hvis alle i Brook lagde deres ejendele i en bunke, ville de ikke kunne måle sig med herlighederne i Hogs kælder.

Han så på, mens Rusco trak i en metalring på gulvet, og så kom en bred trappe til syne. Arlen trådte hurtigt frem, han var bange for, at gamle Hog ville ombestemme sig. Han gik ned ad de knirkende trin og holdt lygten højt op i luften, så de kunne se, hvor de gik. Lyset faldt på stakkevis af kasser og tønder, der gik fra loft til gulv og stod på lige rækker, der fortsatte uden for lysets rækkevidde. Gulvet var lavet af træ for at forhindre onde ånder i at trænge ind i kælderen fra kernen. Alligevel var symboler blevet skåret ind i reolerne langs væggene. Gamle Hog passede godt på sine skatte.

Butiksindehaveren førte an gennem gangene og hen til de beskyttede tønder, der stod bagest. „Det ser ikke ud til, de er ødelagte,“ sagde Ragen, mens han undersøgte træet. Han betragtede dem et øjeblik og udvalgte så en tilfældig. „Den her,“ sagde han og pegede på en tønde.

Rusco brummede og hev tøndens frem. Folk syntes, han havde et nemt arbejde, men hans arme var så stærke og store som hos enhver anden, der bruger en økse eller en le. Han brød forseglingen, vippede låget af og skubbede ris op i en flad pande til Ragen, så han kunne kigge nærmere på dem.

„Gode Marsh-ris,“ sagde han til budbringeren, „og ikke én snudebille at se og heller ikke tegn på råd. Det vil give en høj pris i Miln, især efter så lang tid.“ Ragen gryntede

og nikkede, så tønden blev lukket til, og de gik tilbage ad trapperne igen.

De tilbragte noget tid med at skændes om, hvor mange tønder ris de tunge sække med salt på vognen var værd. Til sidst så ingen af dem tilfredse ud, men de gav hinanden håndslag på handlen.

Rusco kaldte på sine døtre, og de gik alle sammen ud til vognen for at læsse saltet af. Arlen forsøgte at løfte en sæk, men den var alt for tung. Han vaklede og faldt, og sækken faldt ud af hans favn.

„Vær forsigtig!“ skændte Dasy og smækkede ham en bag på hovedet.

„Hvis du ikke kan løfte dem, så hold døren!“ bjæffede Catrin. Hun havde selv en sæk over den ene skulder og en anden under sin tykke arm. Arlen kom på benene og skyndte sig hen for at holde porten for hende.

„Hent Ferd Miller, og sig til ham, vi vil betale fem... nej, fire krediter for hver sæk, han maler,“ sagde Rusco til Arlen. Næsten alle, der boede i Brook, arbejdede på en eller anden måde for Hog, dog mest torvefolkene. „Fem, hvis han pakker det i tønder sammen med ris for at holde det tørt.“

„Ferd er i Cluster,“ sagde Arlen. „Det er næsten alle sammen.“

Rusco brummede, men svarede ikke. Kort efter var vognen tom på nær nogle få kasser og sække, der ikke indeholdt salt. Ruscøs døtre så sultent på dem, men sagde ikke noget.

„Vi bærer risene op fra kælderen i aften og sætter det i det bageste rum, indtil du er klar til at tage tilbage til Miln,“ sagde Rusco, da den sidste sæk var trukket indenfor.

„Tak,“ sagde Ragen.

„Så hertugen har fået det, han ville have?“ spurgte Rusco

med et bredt smil og et sigende blik på de sidste ting på vognen.

„Ja, det har han,“ sagde Ragen og smilede også. Arlen håbede, de ville give ham noget mere øl, mens de prangede. Det fik ham til at føle sig let til mode, som om han havde en forkølelse, bare uden at hoste og nyse og have hovedpine. Han kunne godt lide fornemmelsen og ønskede at prøve igen.

Han hjalp med at bære de sidste ting ind i skænkestuen, og Catrin kom med et fad med sandwiches fyldt med kød. Arlen fik endnu et krus øl til at skylle det ned med, og gamle Hog fortalte ham, han kunne få to krediter i bogen for sit arbejde. „Jeg siger ikke noget til dine forældre,“ sagde Hog, „men hvis du bruger dem på øl, og de opdager det, skal du arbejde for at betale af på den ballade, der bliver med din mor.“ Arlen nikkede ivrigt. Han havde aldrig før haft krediter, han kunne bruge i butikken.

Efter frokosten gik Rusco og Ragen over til baren og pakkede de andre ting ud, som budbringeren havde haft med. Arlens øjne strålede ved synet af skattene, som blev lagt frem. Der var ruller med stof, der var finere end noget andet, han nogensinde havde set, metalværktøj og søm, keramik og eksotiske krydderier. Der var endda nogle krus, der var lavet af lyst, funklende glas.

Hog virkede mindre imponeret. „Graigs fangst var bedre sidste år,“ sagde han. „Jeg vil give dig... 100 krediter for det hele.“ Arlen tabte mund og næse. 100 krediter! Med så mange penge ville Ragen kunne eje halvdelen af Brook.

Men Ragen var ikke imponeret over tilbudet. Hans øjne blev hårde igen, og han bankede hånden i bordet. Lyden fik Dasy og Catrin til at holde op med at gøre rent og se på ham.

„Til kernen med dine krediter!“ brølede han. „Jeg er ikke en af dine bondeknolde, og medmindre du vil have, at lauguet skal vide, at du snyder, er det sidste gang, du tænker sådan om mig.“

„Godt ord igen!“ lo Rusco og klappede med hænderne på sin egen forsonende måde. „Skulle bare prøve... du ved. Kan de stadig godt lide guld deroppe i Miln?“ spurgte han med et snedigt smil.

„Ligesom alle andre steder,“ sagde Ragen. Han var stadig olm, men han lød ikke vred mere.

„Sådan er det ikke her,“ sagde Rusco. Han rejste sig og gik om bag gardinet, og de kunne høre, han rodede rundt med noget, og så hævdede han stemmen. „Her er det sådan, at hvis du ikke kan spise det eller have det på eller bruge det til at tegne et symbol eller dyrke jorden, er det ikke noget værd.“ Lidt senere kom han tilbage med stor sæk lavet af stof og satte den på bardisken, så den klirrede.

„Folkene her har glemt, at det er guld, der får jorden til at dreje rundt,“ fortsatte han og rakte ned i sækken og tog to tunge, gule mønter op, som han viftede med tæt på Ragens ansigt. „Millers børn brugte dem her til at lege med! Lege-stykker! Jeg fortalte dem, at jeg ville bytte guldet med et spil i træ, som jeg havde bagved, de troede, jeg gjorde dem en tjeneste! Ferd kom endda forbi dagen efter for at takke mig!“ Han lo godt og grundigt. Arlen følte, at han burde blive stødt af det grin, men han vidste ikke helt hvorfor. Han havde spillet det spil med Miller-børnene mange gange, og det virkede som noget, der havde meget mere værdi end de to metalstykker, hvor meget de end skinnede.

„Det, jeg har med, er meget mere værd end to sole,“

sagde Ragen og nikkede i retning af mønterne og så derefter på sækken.

Rusco smilede. „Bare rolig,“ sagde han og åbnede helt for sækken. Da stoffet var foldet ud og lå på disken, trillede der flere lysende mønter ud, og de fik følgeskab af kæder og ringe og snore med funklende sten. Det hele var da meget smukt, mente Arlen, men han var overrasket over at se, hvordan Ragens øjne blev store, og at der kom et strejf af griskhed over dem.

Så begyndte de at handle igen. Ragen holdt stenene op mod lyset og bed i mønterne, Rusco rørte ved stoffet og smagte på krydderierne. Det hele var lidt uklart for Arlen, hvis hoved snurrede på grund af øllet. Catrin bar krus efter krus med øl fra baren, men de viste ingen tegn på at være lige så påvirket som Arlen.

„220 guldsøle, to sølvmåner, snorkæden og de tre sølvringe,“ sagde Rusco endelig. „Og ikke et eneste kobberlys mere.“

„Ikke noget at sige til, du arbejder ude på landet,“ sagde Ragen. „Du må være blevet drevet ud af byen for at have snydt.“

„Fornærmelser gør dig ikke rigere,“ sagde Hog, som var sikker på, han havde gode kort på hånden.

„Jeg tjener ikke noget den her gang,“ sagde Ragen. „Efter det, jeg har brugt på rejsen, vil alle mine sidste lys gå til Graigs enke.“

„Åh, Jenya,“ sagde Rusco vemodigt. „Hun plejede at skrive for nogen af dem i Miln, der ikke kender bogstaverne, min nevø af en idiot er en af dem. Hvad skal der blive af hende?“

Ragen rystede på hovedet. „Lauget betalte ikke dødspenge

til hende, fordi Graig døde derhjemme,“ sagde han. „Og eftersom hun ikke er mor, vil hun blive nægtet mange job.“

„Det er jeg ked af at høre,“ sagde Rusco.

„Graig efterlod hende nogle penge,“ sagde Ragen, „selvom han ikke havde så mange, og lauget vil fortsætte med at betale hende for at skrive. Med pengene fra denne rejse burde hun have nok til at kunne klare sig et stykke tid. Men hun er ung, og de vil slippe op på et tidspunkt, medmindre hun gifter sig igen eller finder et bedre arbejde.“

„Og hvad så?“ spurgte Rusco.

Ragen trak på skuldrene. „Hun vil have svært ved at finde en ny mand, fordi hun har været gift før og ikke kunne få børn, men hun bliver ikke tigger. Det har mine brødre i lauget og jeg svoret. En af os vil ansætte hende som tjener, før det sker.“

Rusco rystede på hovedet. „Men stadigvæk... at falde fra handelsstanden til tjener...“ Han stak hånden ned i sækken, der nu var blevet meget lettere, og tog en ring op med en klar, funklende sten. „Giv den her til hende,“ sagde han og holdt ringen frem.

Men idet Ragen rakte hånden ud for at tage den, trak Rusco den pludseligt tilbage. „Jeg vil have en besked fra hende,“ sagde han. „Jeg ved, hvordan hun skriver sine breve.“ Ragen så på ham et øjeblik, og han tilføjede hurtigt: „Det var ikke ment som en fornærmelse.“

Ragen smilede. „Dit storsind vejer tungere end dine fornærmelser,“ sagde han og tog ringen. „Med den kan hun have en fuld mave i månedsvis.“

„Ja, men,“ sagde Rusco brysk, mens han skubbede resten af tingene ned i sækken, „du fortæller ikke noget til folk her i byen, ellers mister jeg mit ry som en, der snyder.“

„Jeg siger ikke et ord,“ sagde Ragen grinende.

„Du kunne måske hjælpe hende til at tjene noget mere,“ sagde Rusco.

„Hvordan?“

„De breve, vi har, skulle have været bragt til Miln for seks måneder siden. Du bliver her nogle dage endnu, mens vi skriver og henter flere, og du hjælper måske med at skrive, og jeg betaler dig. Ikke mere guld,“ forklarede han, „men Jenya kunne godt bruge en tønde ris eller noget konserveret fisk eller et måltid.“

„Det kunne hun bestemt,“ sagde Ragen.

„Jeg kan også finde arbejde til din jonglør,“ tilføjede Rusco. „Han får flere kunder her på torvet, end når han hopper fra gård til gård.“

„Det er i orden,“ sagde Ragen. „Men Keerin har brug for guld.“

Rusco sendte ham et snedigt blik, og Ragen lo. „Ville lige prøve... du ved!“ sagde han. „Så sølv.“

Rusco nikkede. „Jeg tager en måne for hver opvisning, og for hver måne beholder jeg en stjerne, og han de andre tre.“

„Jeg syntes, du sagde, folk ikke har nogen penge,“ bemærkede Ragen.

„De fleste har ikke,“ sagde Rusco. „Jeg sælger månerne til dem... til for eksempel fem krediter.“

„Så Rusco Hog skummer fløden fra begge sider af handlen?“ spurgte Ragen.

Hog smilede.

* * * * *

Arlen var spændt hele vejen tilbage. Gamle Hog havde lovet, at han måtte se jongløren gratis, hvis han fortalte vidt

og bredt, at Keerin ville underholde på torvet ved middags-tid næste dag for fem krediter eller en sølvmåne fra Miln. Han havde ikke ret meget tid. Hans forældre ville være i gang med at gøre sig klar til at tage af sted, når han og Ragen kom hjem, men han var sikker på, han kunne sprede budskabet, før de gav ham besked på at stige op i vognen.

„Fortæl mig om de frie byer,“ tiggede Arlen, mens de kørte. „Hvor mange har du været i?“

„Fem,“ sagde Ragen, „Miln, Angiers, Lakton, Rizon og Krasia. Det kan godt være, der er flere på den anden side af bjergene eller ørkenen, men ingen af dem, jeg kender, har været der.“

„Hvordan er der?“ spurgte Arlen.

„Fort Angiers, fæstningen i skoven, ligger syd for Miln, på den anden side af Dividing River,“ sagde Ragen. „Angiers leverer træ til de andre byer. Længere mod syd ligger den større sø, og i den ligger Lakton.“

„Er en sø ligesom en dam?“ spurgte Arlen.

„En sø er for en dam, hvad et bjerg er for en bakke,“ sagde Ragen og lod Arlen sidde og fordøje det. „Ude på vandet kan laktonerne ikke blive angrebet af ild-, sten- og skovdæmonerne. Vinddæmoner kan ikke trænge gennem deres symbolnet, og ingen mennesker er bedre til at beskytte sig mod vanddæmoner end dem. De er fiskere, og tusinder i byerne sydpå er afhængige af de fisk, de fanger.“

„Vest for Lakton ligger Fort Rizon, som egentlig ikke er et fort, fordi man nærmest kan træde hen over dets mure, men det beskytter de største marker, der findes. Hvis det ikke var for Rizon, ville de andre frie byer sulte.“

„Og Krasia?“ spurgte Arlen.

„Jeg har kun besøgt Fort Krasia én gang,“ sagde Ragen.

„Krasianerne er ikke gæstfri over for fremmede, og man skal gå to uger gennem ørkenen for at komme derhen.“

„Ørken?“

„Sand,“ forklarede Ragen. „Ikke andet end sand så langt øjet rækker. Ingen mad eller vand, kun det, du har med dig, og intet til at skygge for den brændende sol.“

„Og der bor der mennesker?“ spurgte Arlen.

„Åh, ja,“ sagde Ragen. „Engang var der mange flere krasianere end milnesere, men de er en uddøende race.“

„Hvorfor?“ spurgte Arlen.

„Fordi de nedkæmper onde ånder,“ sagde Ragen.

Arlen gjorde store øjne. „Kan du nedkæmpe onde ånder?“ spurgte han.

„Man kan nedkæmpe hvad som helst, Arlen,“ sagde Ragen. „Problemet med at nedkæmpe dæmoner er, at man som regel taber. Krasianerne slår nogen af dem ihjel, men dæmoner giver mere, end de får. Der bliver færre af krasianerne for hvert år, der går.“

„Min far siger, at ånder spiser ens sjæl, når de får fat på en,“ sagde Arlen.

„Ævl!“ Ragen spyttede ud over siden af vognen. „Overnaturligt sludder.“

De var lige kommet gennem et sving, ikke så langt fra Cluster, da Arlen lagde mærke til noget, der hang ned fra et træ længere fremme. „Hvad er det?“ spurgte han og pegede.

„For natten,“ bandede Ragen og smældede med tøjlerne, så muldyrene begyndte at galopere. Arlen blev kastet tilbage i sædet og måtte kæmpe for at genvinde balancen. Da det lykkedes, så han på træet, som hurtigt kom tættere på. „Onkel Cholie!“ råbte han, da han så manden, der sparkede om sig i luften og flåede i rebet om halsen.

„Hjælp! Hjælp!“ Arlen skreg. Han sprang ned fra vognen, mens den stadig var i fart, og ramte jorden hårdt, men han kom hurtigt på benene og spænedes hen mod Cholie. Han gik ind under manden, men blev ramt på munden af en af Cholies spjættende fødder, og han blev slået i jorden. Han kunne smage blod, men underligt nok følte han ingen smerte. Han kom op at stå igen, greb fat om Cholies ben og forsøgte at løfte ham for at gøre rebet løsere, men han var ikke høj nok, og Cholie var for tung. Manden fortsatte med at ralle og spjætte.

„Hjælp ham!“ råbte Arlen til Ragen. „Han bliver kvalt! Er der nogen, der kan hjælpe?“

Han så op og fik øje på Ragen, der tog et spyd frem fra bagenden af vognen. Budbringeren trak armen tilbage og kastede næsten uden at have sigtet først, men han ramte målet præcist, så rebet blev skåret over, og stakkels Cholie faldt ned på Arlen. Begge faldt om på jorden.

Ragen var fremme ved dem et øjeblik efter og trak rebet af Cholies hals. Det så ikke ud til at gøre en forskel, manden rallede stadig og greb om sin hals. Hans øjne var så udstående, at det så ud, som om de ville hoppe ud af hans hoved, og ansigtet var nærmest lilla. Arlen skreg, da der gik en voldsom rystelse gennem Cholies krop. Så lå han helt stille.

Ragen slog ham på brystkassen og pustede luft dybt ind i ham, men det nyttede ikke noget.

Til sidst gav budbringeren op, han sank sammen på jorden og bandede.

Arlen kendte til døden. Det var et genfærd, der ofte kom på besøg i Tibet's Brook. Men en ting var at dø, fordi man blev angrebet af en ond ånd eller på grund af en forkølelse. Det her var noget andet.

„Hvorfor?“ spurgte han Ragen. „Hvorfor kæmpede han så hårdt for at overleve sidste nat for at slå sig selv ihjel nu?“

„Kæmpede han?“ spurgte Ragen. „Var der nogen, der kæmpede rigtigt? Eller løb de væk og gemte sig?“

„Jeg forstår ikke...“ begyndte Arlen.

„Det er ikke altid nok at gemme sig, Arlen,“ sagde Ragen. „Nogle gange er der noget, der dør inde i folk, hvis man gemmer sig, så selvom man overlever dæmonerne, overlever man ikke rigtigt alligevel.“

„Hvad skulle han ellers have gjort?“ spurgte Arlen. „Man kan ikke vinde over en dæmon.“

„Jeg vil hellere slås med en bjørn i dens egen hule,“ sagde Ragen, „men det kan godt lade sig gøre.“

„Jamen, du sagde, at det er derfor, der snart ikke er flere krasianere tilbage,“ protesterede Arlen.

„Det er der heller ikke,“ sagde Ragen. „Men de følger deres hjerte. Jeg ved, det lyder vanvittigt, Arlen, men inderst inde ønsker mænd at kæmpe, ligesom i de gamle eventyr. De ønsker at beskytte deres kvinder og børn, som det forventes af dem. Men det kan de ikke, fordi de store symboler er gået tabt, og så bliver de fuldstændig paralyseret, som harer, der er gået i fælden, og gemmer sig hele natten, ude af sig selv af skræk. Men nogle gange, især når man ser sine kære dø, kan man ikke holde til presset mere, og man bryder sammen.“

Han lagde en hånd på Arlens skulder. „Jeg er ked af, at du skulle se det, knægt,“ sagde han. „Jeg er klar over, at det ikke rigtig giver mening lige nu...“

„Jo,“ sagde Arlen, „det gør det.“

Det gik op for Arlen, at det var sandt. Han forstod det med behovet for at kæmpe. Han havde ikke forventet at vinde, dengang han angreb Cobie og hans venner. Han havde kun

forventet at blive tæsket sønder og sammen. Men i det øjeblik han samlede kæppen op, havde han været ligeglad. Han vidste kun, at han var træt af at være offer for deres mobning og ville have det til at holde op, uanset hvordan.

Det var rart at vide, han ikke var alene.

Arlen så på sin onkel, der lå på jorden med vidt åbne, skrækslagne øjne. Han knælede ned og lukkede blidt sin onkels øjne med fingerspidserne. Cholie behøvede ikke at frygte noget mere.

„Har du nogensinde dræbt en ond ånd?“ spurgte han budbringeren.

„Nej,“ sagde Ragen og rystede på hovedet. „Men jeg har kæmpet mod nogle. Det kan mine ar bevise. Men jeg har altid været mere interesseret i at slippe væk eller forhindre dem i at få fat på andre end at slå dem ihjel.“

Arlen tænkte over det, mens de pakkede Cholie ind i et dækken og lagde ham bag i vognen, og så kørte de hurtigt tilbage til Cluster. Jeph og Silvy havde allerede læsset vognen og ventede utålmodigt på at tage af sted, men ved synet af liget forsvandt deres vrede over, at Arlen kom for sent hjem.

Silvy jamrede og kastede sig ned på sin bror, men der var ingen tid at spille, hvis de skulle nå at komme tilbage til gården, inden det blev mørkt. Jeph var nødt til at holde på hende, mens sjælesørger Harral malede et symbol på dækkenet og bad en bøn, da han kastede Cholie på ligbålet.

De overlevende, der ikke boede i Brine Cutters hus, blev delt op i grupper og tog hjem med de andre. Jeph og Silvy havde tilbudt husly til to kvinder. Norine Cutter var mere end 50 somre gammel. Hendes mand døde for nogle år tilbage, og hun havde mistet sine døtre og barnebarn i

angrebet. Marea Bales var også gammel, næsten 40. Hendes mand havde ikke været blandt dem, der vandt i lodtrækningen om at komme ned i kælderen. Ligesom Silvy sad begge kvinder og hang i bagenden af Jeph's vogn og stirrede stift på deres knæ. Arlen vinkede farvel til Ragen, da hans far smældede med pisken.

Cluster by the Woods var langsomt ved at forsvinde i horisonten, da Arlen pludselig kom i tanker om, at han ikke havde fortalt nogen, at jongløren kom for at underholde.

Om forfatteren

Som barn slugte Peter V. Brett („Peat“ blandt venner) fantasy-romaner, tegneseriehæfter og Dungeons & Dragons, og han har skrevet fantasy-historier så længe, han kan huske. Han blev kandidat i engelsk litteratur og kunsthistorie fra Buffalos universitet i 1995. Derefter tilbragte han mere end ti år med at udgive litteratur til lægemiddelindustrien, før han vendte tilbage til det, han holder allermest af. Han bor i Brooklyn med sin kone, Danielle, deres datter og to katte, Jinx og Max Powers.

Læs mere om Peter online på: www.petervbrett.com